

Nejkrásnější květina

Já v parku našla si lavičku opuštěnou,
pod starou vrbou v koutku zastřčenou.
Svět připadal mi pustý a plný bolesti,
jen samé trpění, smutek a neštěstí.

A jako by těch mruzosť bylo málo,
přiběhlo ke mně dítě, co opodál si hrálo.
Hlavíčku sklonilo a usmálo se plaše.
„Heleď, podívej, co jsem tu v parku našel.“

Ručičku natáhl a ve zpočené dlani
uvadlou kytku měl – byl smutný pohled na ni.
Nechtělo se mi s ním povídat a smát se,
odtáhla jsem se a usmála se krátce.

Však odbyl nedal se, usedl vedle mě,
přičichl ke kvítku a zvolal nadšeně:
„Jak krásně voní a jak je nádherná!
Na, tundiš, jestli chceš, bude tvá.“

Květina lístky měla smutně svěšené,
nebyly žluté, modré, ba ani červené.
Veděla jsem však, že chci-li se chlapce zbavit,
musím si kvítek vzít. Řekla jsem: „Díky, máj.“

Nevtískl mi však květinu do dlaně.
Napřáhl ruku jen a hleděl mimo mě.
Teprve v té chvíli já všimla si konečně,
že zrak má vyhasly, že chlapec slepý je.

Hlas se mi roztřásl a slzy v očích stály.
„Vybrais tu nejhezčí, děkuji ti, můj máj.“
„Není zač děkovat!“ odvětil zvesela
a odběhl si hrát, já sama zůstala.

Zdálpak tušil, jak velmi jeho čin
změnil můj život, jak velký dar to byl?
A jakpak vůbec poznal, kdo sedí pod vrbou,
snad spářil srdcem svým mou duši nešťastnou.

Ty jeho slepé oči daly mi pravdu zřít,
ne v světlé kolemi mne, to úvniř mne je kříž,
který jsem ve své slepotě neviděla,
od této chvíle však bych krásu světa vnímat chtěla.

To jsem si slíbila a přitiskla kvítek k nosu,
s rozkoší přičichla a seřela z něj rosu.
Pak sledovala jsem chlapce, jak s novým kvítkem
v ruce
chystá se oslovit nic netušícího starce.

Cheryl L. Costello-Fosheyová